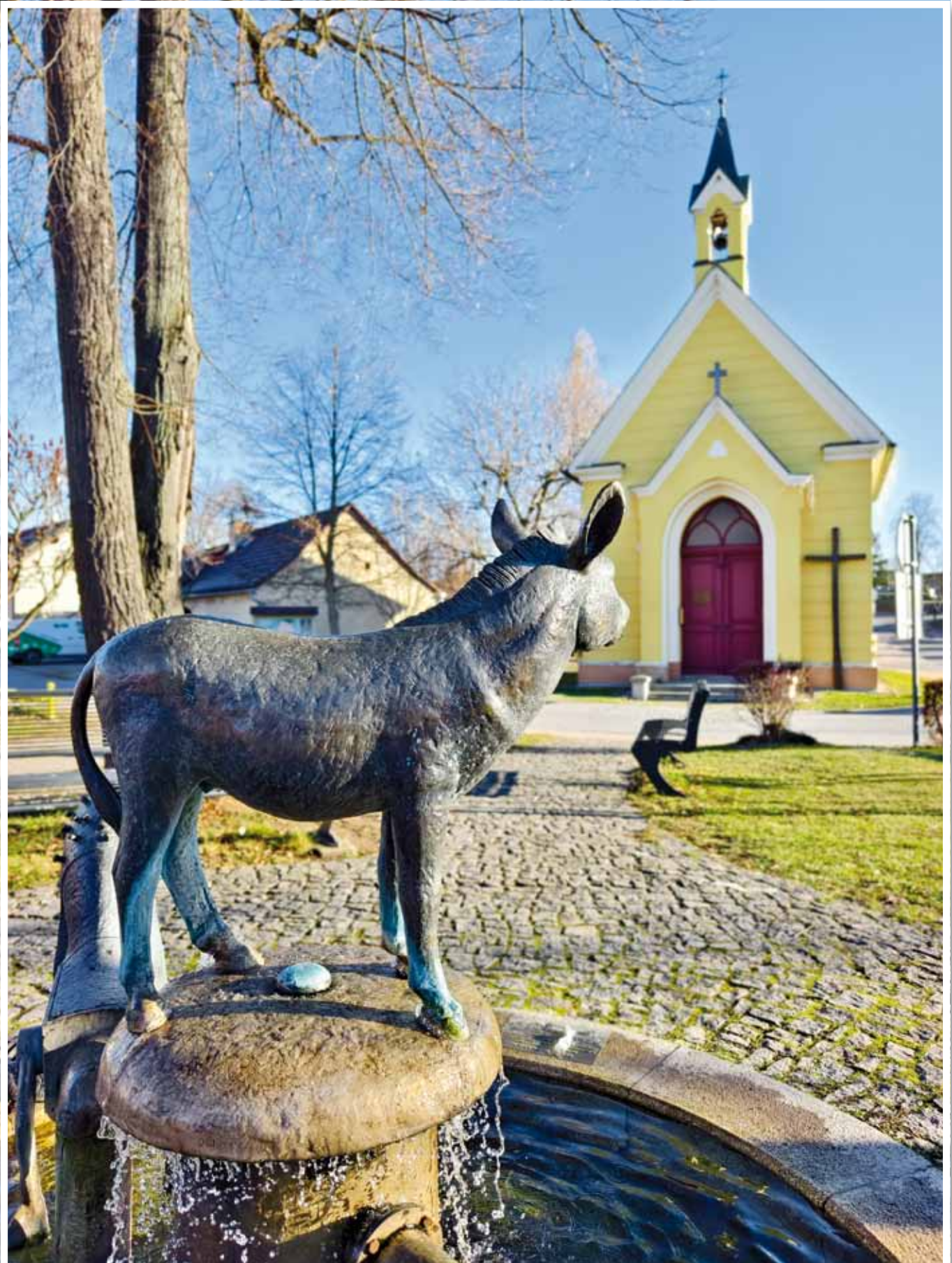

VOSELSKÉ LISTÍ

ČÍSLO 14 / PROSINEC 2025

Vážení spoluobčané, milí sousedé, přátelé,

po necelém roce se naší redakci, především zásluhou Ivy Marešové, ale také některých dopisovatelů a dopisovatelek, podařilo připravit další číslo Listí.

Můžete se těšit na aktuality z vesnice, i na rozhovory se zajímavými sousedy. S pietou zavzpomínáme také na dva úžasně muže, kteří naši komunitu posunuli do jiné dimenze.

Prvním z nich je Petr Anderle, začalo to v roce 2011 vyhlášením soutěže Starosta roku, vzápětí navázaly divadelní hry pro právě vzniklý divadelní spolek, dvě knihy ve spolupráci s Václavem Mrázkem, příprava na prezentaci pro komise soutěže Vesnice roku. Jeho poslední počín z roku 2023 byla brožurka s výčtem společných aktivit za posledních deset let, která byla připravena k desátému výročí odhalení naší kašny od Tomáše Prolla, dalšího velkého člověka v naší novodobé historii, který už nás také opustil.

Druhým je, velkán i vzrůstem, legendární pekař z Lenory pan Augustin Sobotovič. Byl už u zrodu stavby naší komunitní chlebové pece a naučil některé z nás pečeni tradičního kváskového chleba. Rád k nám jezdil a stále musel pomáhat, ač jsme ho zvali jenom na zhodnocení toho, co jsme se od něj naučili.

A vybavují se další vzpomínky na rok 2000, kdy se nám podařilo obnovit tradici svatováclavských poutí, utvářela se v obci příjemná atmosféra pospolitosti a sounáležitosti. Velkou zásluhu nelze upřít tehdejšímu místostarostovi Jirkovi Šulcovi. Pořizovali jsme si nálepky na auta vyjadřující příslušnost k obci, obnovily se tradiční spolky a vznikaly nové. Žertem jsme hovořili o záměru „oplotit“ (rozuměj celou obec), aby nás nikdo zvenčí neovlivňoval a nerušil. Zvykli jsme si na příjemnou sousedskou snídani při poutovém dopoledni, na pivo nebo víno z kašny, na Prvorepublikovou kavárnu a v poslední době i na občasnou sousedskou pečení v obecní peci. A také na nové akce Den piva, Den vína a Svatomartinský trh. Kupodivu velmi pozitivně se projevilo přistěhování nových sousedů, z nichž většina se stala tahouny kulturního a společenského života v obci, a tím zahanbili i některé starousedlíky. Kulminace nastala při přípravě soutěže Vesnice roku, při vlastních prezentacích pro komisi krajskou i republikovou i při následných oslavách a dozvucích. Jenom pro připomenutí, letos se do krajské soutěže Vesnice roku přihlásilo 11 obcí, vítězem je obec Čestice. V roce 2014 vyhrálo Úsil-

né krajskou soutěž v konkurenci 42 obcí. Vůbec nejvyšší účasti v historii soutěže. Další vlna zájmu o věci společné se objevila ještě před postavením pece a při zaučování pečeni. Jak jsem zmiňoval, pan Sobotovič takový společný zájem nikde nezažil.

Ač je to nedávno, dnešní doba už je jiná. Rychlá a hektická a každému zbývá stále méně volného času. Nestálo by za to přenést se na chvíli do poklidné, přátelské atmosféry jako před lety, společně vymyslet prezentaci, zapojit dorůstající mládež a přihlásit se po letech do soutěže Vesnice roku?

Ještě se chci vrátit k jedné větší letošní investiční akci, která trochu rozvířila veřejný prostor: základová deska budoucího sálu. Původní myšlenka vznikla již před několika lety a od té doby se řešila snad na každém zastupitelstvu. Původně mělo jít o zpevněnou plochu (dlažba, beton, asfalt...) Pod Kaštany, na které by se stavěl velký stan a jeho užívání by nebylo ohroženo blátem v případě špatného počasí. Umístění jsme zvolili na stejném místě, kde byla již v roce 2015 navržena veřejně projednaná stavba Komunitního centra I. včetně skládku. Přes četné proklamace vůdců, že výstavba komunitních center bude podporována, nikdy k tomu nedošlo.

Terénní úpravy kolem základové desky budoucího sálu

Základovou desku již využíváme na různé akce

A investici za tehdy odhadovaných 30 milionů si obec nemohla dovolit. Dalším logickým krokem byla myšlenka, že by bylo dobré přivést k desce elektřinu a vodu. A když už se bude kopat přes celé prostranství, bude dobře přiložit i kanalizaci. Víte, že již dlouho hledáme místo (pozemek) pro stavbu obecního skladu, který nám chybí a většina věcí je uskladněna v dočasném nájmu. Tedy dalším logickým krokem je myšlenka na desce místo skládku postavit pořádný sklad, a stan, stoly, lavice a další mobiliář budou uskladněny při ruce. Sklad ale potřebuje bytelnější základy. Velký stan časem doslouží, mohli bychom na zbylé části desky potom postavit pevné zastřešení. Když bude střecha, stačí pak stavbu uzavřít, dozdíť obvodový plášť a zasklít stěnu s přístupem na terasu. Tak by se stavba mohla používat i v zimě, když se bude vytápět...

Takhle jsme během cca dvou let dospěli k (budoucí) stavbě, která kromě všech přípojek potřebuje i bytelné základy. Základové pásy v rostlé skále jen 20 cm pod povrchem by vyšly draho, proto architekti se statikem navrhli levnější

variantu – mohutnější desku s řádnou kovovou výztuží. Rozpočet dle katalogu URZ, který je podmínkou pro každou veřejnou zakázku, vyšel na více než sedm milionů. Vloni se v naší MAS otevřela možnost čerpat na revitalizaci veřejného prostranství až tři miliony. Tuto dotaci se nám podařilo získat i na základě stavebního povolení, které jsme stihli ještě před spuštěním digitálního stavebního řízení, které dodnes nefunguje. Do výběrového řízení jsme limitovali nejvyšší nabídku šesti miliony. Jaké však bylo překvapení, když nejnižší nabídka nepatrně převýšila pět milionů. Ověřili jsme si, že vítězná firma (K-BUILDING) je opravdu schopna za tu cenu zakázku rea-

lizovat, a také skutečně realizovala. A spolupráce s firmou a především s mistrem panem Pelikánem byla úžasná. Pan mistr jezdil dokonce čerstvě zasetou travu osobně zalévat i o víkendech. Rozruch dle očekávání vzbudil i sloup vytrčený ze základové desky. Je to nosník budoucí střechy, který dle statika musí být svázán s kovovou výztuží desky. Aby nestál smutně osamocen, navrhli architekti osadit vrchol svítidlem ve tvaru koule. Některým místním se to prý nelíbí, ale co jsem slyšel od sousedů z blízka i z dále, závidí nám vlastní obecní úplněk. Dokonce místopředseda parlamentu, který jel kolem, nešetřil nadšeně chválou...

• Pavel Kašpárek, starosta

Voselský úplněk

Tři dny plné her, smíchu a zážitků

Ve dnech 30. 5.–1. 6. se v Úsilném konaly tradiční dětské dny radosti. Během nich si děti i dospělí užili bohatý program plný her, zážitků, pohybu i večerního dobrodružství.

Páteční odpoledne začalo na dětském hřišti, odkud se skupinky dětí i dospělých vydaly k Eliášově štolě. Cestou děti objevovaly tajné kódy, které je dovedly až k samotnému Eliášovi, a tady je čekala truhla s pokladem. Otevřít ji šlo pouze za pomoci nalezených kódů. Odměnou za vynaložené úsilí byl nejen poklad, ale také večerní táborák a tradiční opékání špekáčků. Po setmění však dobrodružství nekončilo. Ti nejstatečnější se s lampióny vydali směrem k Nídlovskému lesu. Tam je přivítala smrtka a odstartovala oblíbenou stezku odvahy. Projít ji až do konce vyžadovalo skutečnou odvalu – a kdo to dokázal, ten si večer zasloužil pořádný odpočinek. Sobotní program byl totiž nabitý aktivitami.

Pohádkový les

Sobotní ráno odstartovalo u místního rybníka, kde se to rybáři jen hemžilo. Děti tahaly jeden úlovek za druhým a rybářské klání byla radost sledovat. Po skončení rybolovu se program přesunul na fotba-

lové hřiště, kde probíhala tradiční „fotbaliáda“. Letos byla ale výjimečná – poprvé ji doplnila i nová disciplína – skok do písku na nově vybudovaném doskočišti. Na hřišti čekal na děti náročný víceboj – sla-

Stezka permoniků

Rybářská soutěž

lom s míčem, hod granátem, trefa tenisákem, co nejvíce gólů na bránu a na závěr kotrmelec. Vše se měřilo na čas a děti do toho šly naplno! Paralelně se druhá skupina účastnila přespolního běhu, který byl zpestřen úkoly s křížovkami. Dopoledne plné sportovních výkonů se protáhlo až k obědu. A po něm už následovala další atraktivní část – ukázka místních dobrovolných hasičů a hasiček. Ti předvedli, co se všechno za rok naučili. V horkém počasí se děti nemohly dočkat, až si zaběhají pod hasičskými proudnicemi a užijí si osvěžující sprchu. Na závěr sobotního dne proběhla poslední soutěž – malování na silnici. Porota měla velmi těžký úkol – vybrat výjimečné výtvary mezi velkým množstvím krásných obrázků. Nakonec ale každý odcházel se sladkou odměnou a úsměvem na tváři.

Nedělní ráno zahájila již tradiční střelba ze vzduchovky, na kterou navázal pohádkový les. Uvítal nás dědeček, a během procházky jsme potkali např. Červenou Karkulku s vlkem, loupežníky, vílu či kouzel-

Bonbóny prší z nebe

nou babičku. Nechyběly ani úkoly s odměnami – zkrátka pohádkový les. Po obědě zhlédly děti pohádku, ale to už se netrpělivě čekalo na další očekávanou událost – ukázky modelů letadel. Ty znovu nadchly přítomné akrobatickými kousky. Napětí vyvrcholilo přeletem velkých letadel nad hřištěm, během něhož „pršely“ bonbóny z nebe, a tak nastal velký boj o každý kousek. Na závěr se všichni přesunuli k hasičárně, kde probíhalo nedělní odpoledne – s nafukovacím hradem, cukrovou vatou, tvořením s modeláři a občerstvením. K tanci a poslechu nám hrála ka-

pela Čtyřlístek a než nastalo vyhlášení vítězů, program zpestřily Kleopatry svým vystoupením. Pak už se rozdávaly medaile a diplomy. Vítězové zářili, ale radost patřila všem. Jak se říká, není důležité vyhrát, ale zúčastnit se a užít si to naplno.

Velké poděkování patří všem, kteří se podílejí na organizaci Dětských dnů radosti. Bez jejich práce, času a podpory by to nešlo. Už teď se všichni těšíme na příští rok! :-)

• Petra Oceláková

Střelecká soutěž

Voselská fotbaliáda

Jak jsme jeli stíhačku do Voselna aneb Co vše jsme zažili v Úsilném

S Petrem Anderle, mým budoucím manželem, jsme se seznámili v roce 2005, když jsme ještě oba pracovali v Jeseníkách. Petr tehdy vedl Podnikatelské informační centrum v Bruntále a já jsem se starala o marketing v neďalekých Lázních Karlova Studánka. Dohromady nás svedly naše pracovní činnosti, ale když jsme se v roce 2008 rozhodli nezávisle na sobě změnit z různých důvodů místo svého působení, osud nás zavedl na začátek společné cesty do Čeladné. A tehdy také začala naše „cesta“ do jižních Čech a později do Úsilného.

V jižních Čechách

Na jaře roku 2009 nám Petrův blízký přítel Standa nabídl, zda bychom nechtěli strávit dovolenou

Za zády České Budějovice a před sebou zpáteční cestu do Chlumu u Třeboně, srpen 2013

v Chlumu u Třeboně. V malém rekreačním středisku zůstala neobsazená jedna chatka a spolu s kamarády hledal někoho známého, kdo by jejich partu doplnil. V Jeseníkách jsem na horském kole projedla tisíce kilometrů lesních cest a jihočeské roviny jsem si zamilovala při lázeňském pobytu v Třeboni. Petrovu ukrajinu jsme už rok předtím vyměnili za pořádné horské kolo a na roviny slyšel daleko ochotněji než na beskydské kopce. Od toho roku jsme „naši“ chatičku nevynechali žádné léto. Až vloni jsem pobyt musela zrušit...

Poznáváme Úsilné

O Úsilném jsem poprvé slyšela od Petra v souvislosti s jeho předsednictvím v komisi, která vybírala nejlepšího starostu obce do dvou tisíc obyvatel. Bylo to v roce 2011

a celostátní soutěž Starosta roku organizovala Nadace Via, se kterou na různých projektech spolupracoval řadu let. Šlo o to vybrat starostu, který se výrazně zasloužil o rozvoj své obce, aktivně komunikoval s občany a podporoval komunitní život. Vítěz získal nejen finanční odměnu pro obec, ale i symbolické rychtářské právo jako uznání dobrého vedení. Užší výběr vhodných kandidátů prováděl každý člen komise doma podle písemných materiálů uvedených v přihlášce. A vybraných pět nejlepších kandidátů navštívili členové komise v jejich obci. To znamenalo hodně cestování po celé republice. Ale jedna obec, její starosta a občané ho ale fascinovali natolik, že název Úsilné jsem od něj slyšela. Byl přesvědčený, že Pavel Kašpárek musí vyhrát. Proč?

Starosta roku 2011

Za základ dobře fungujícího státu Petr vždycky považoval rozvinutou občanskou společnost. To znamená kromě pevných rodinných vazeb také dobře fungující sousedské vztahy, na společných zájmech postavené různé spolky a zájmové organizace, vytváření dobrého sociálního zázemí pro občany a také pro ty, kteří potřebují zvýšenou péči. Tyto aktivity jsou ale pro každý totalitní stát nebezpečné, protože posilují vztahy mezi lidmi, kteří se pak dají hůře ovládat. To mu říkala i jeho životní zkušenost, a proto se po roce 1989 velmi in-

tenzivně pustil do práce v této oblasti. Jak to na podzim 2011 dopadlo, víte. Od té doby jsme na dovolené v Chlumu nikdy nevynechali cestu do Úsilného. Vždycky jsme se setkali s něčím novým. Několikrát jsme přijeli i na podzim, na Den vína, sousedské snídani. Viděli jsme, jak to roste Pod Kaštany, a novou pec. Petr tam byl několikrát i sám, kvůli svým pracovním povinnostem jsem ho nemohla pokaždé doprovázet. Po těch letech mi všechny tyto zážitky splývají v jeden velice příjemný a milý vzpomínkový proud. Spřátelili jsme se s Kašpárkovými natolik, že Pavel s Renatou nechyběli v Čelad-

S Pavlem Kašpárkem a Tomášem Prollem, září 2013

né na žádném křtu Petrových knih o Beskydech, které vycházely každý rok. A nechyběli ani na naší svatbě v říjnu 2020. To se Petr zotavoval po onkologické léčbě a s neutuchající energií pracoval na dalších projektech a knihách.

Publikace pro Úsilné

Psal samozřejmě také pro Voselno. První knihu „Úsilné nebo Voselno?“ (my jsme doma vždycky ří-

kali Voselno :-)) napsali s obecním kronikářem Václavem Mrázkem v roce 2012. Hodilo se to, protože jste slavili 800 let od založení obce. V témže roce vznikla ve spolupráci s Gerhardem Vocilkou divadelní hra „Poslední nevěsta z Voselna“. A u vás jste založili ochotnický spolek. Na to mám speciální vzpomínky, protože jsem viděla její premiéru a pak až derniéru. Přátelé, to byla úplně jiná hra. :-)) V dobrém slova smyslu. Samozřejmě, že to poprvé i naposled dopadlo stejně dobře, ale jak už to u ochotníků bývá, dialogy i „akce“ se dost změnily. Při premiéře si

Při křtu knihy „O lidech v Beskydech III“, listopad 2018

Petr „stříhl“ roli hospodského, kterou si náramně vychutnal. Ještě máme doma jeho kostým – zelenou zástěru s velkým obecním znakem na laclu. Velmi ho těšila práce na další knize „Dva kluci z Voselna“ o dvou významných rodácích Josefu Bartuškoví a Františku Hrubém. To byla voda na mlýn jeho úsilí připomínat kořeny a práci našich předchůdců. V září 2013 jsme nemohli chybět při odhalení kašny na návsi. Zřejmě už nikdy neuslyším šůry hrát na housle Pavla Šporcla. Vzpomínáte na vznášející se plošinu? Vaše úsilí o získání titulu Vesnice roku

Před premiérou hry Poslední nevěsta z Voselna, říjen 2012

Na naší svatbě v Čeladné, 4. 10. 2020

2014 Petr podpořil pomocí a návrhy různých doprovodných akcí, včetně speciálního vydání novin, které – jestli si to dobře pamatují – pro tuto příležitost připravil. Titul Vesnice Jihočeského kraje 2014 vám sluší neméně.

Naše stíhačka

A jak že to bylo s naší cyklistickou stíhací jízdou? V létě 2012 jsme se z Chlumu do Úsilného vypravili poprvé na kolech. Naplánovala jsem trasu po vedlejších silnicích a lesních cestách, „hodilo“ to bezmála 50 kilometrů s přiměřeným převýšením. Přespali jsme v penzionu U Zdenky, odpočinuli si a druhý den dojeli zpátky. Naše společné cesty na kole měly ale pro mě pokaždé jednu dost velkou potíž. I když se ráda kochám a jezdím pomalu, Petrovo tempo bylo vždycky ještě o dost pomalejší. K tomu musím prozradit, že měl slabý orientační smysl, což pro mě znamenalo ho často v terénu „hlídat“ a otáčet se, zda mě následuje. A na rozcestích jsem na něj čekala. O rok později jsem tedy na-

vrhla, abychom část cesty do Úsilného absolvovali každý sám a svým tempem. Samozřejmě s tím, že Petr vyjede o hodinu dřív... Vybavila jsem ho podrobnými plánky trasy s popisem, kde a kam má odbočit. První část trasy v okolí Chlumu jsme měli projezděnou, a tak to vypadalo jako snadno proveditelný nápad. Nejspíš to byla hned druhá křižovatka, na které odbočil na druhou stranu... Ještěže Třeboň, kterou jsme měli jen míjet, znal, a tam poznal, že jede špatně. Ten den najel opravdu hodně kilometrů navíc, ale naštěstí se na navrženou trasu napodruhé trefil. Jen jsem

byla překvapená, jak brzo jsem ho dostihla. Zpátky jsme jeli společně a od dalších stíhacích jízd Petra osvobodil nový člen naší domácnosti, malý knírač Ben. A tak jsme od roku 2016 jezdili do naší oblíbené obce a za našimi přáteli ve třech a autem.

Loučení

V Chlumu i v Úsilném jsme byli naposledy v létě roku 2023. Petrovi se chodilo čím dál hůř, a tak jsem si na pobyt v létě 2024 už netroufala. Byli jsme oba rádi, že mohl zůstat až do posledních chvil doma. Odešel ve spánku v neděli 17. listopadu večer. Myslím, že na to datum čekal, protože ho v roce 1989 vytáhlo ze šachty na světlo a změnilo mu život. Od té doby mohl konečně dělat to, co měl rád a co uměl tak dobře. Psal a svou prací a neutuchající energií spojoval lidi. My s Benem letos jižní Čechy vynecháme, je toho mnoho, co musím doma zařídit. Ale Úsilné mi přirostlo natolik k srdci, že nepochybují a loučím se jen dočasně básnickým „já se tam vrátím“... Ať se vám všem daří.

• Andrea Anderle Adamová

Petrova poslední návštěva Voselna, září 2023

Vepřové hody

Ani vydání letošního Listí se neobejde bez zmínky o našich již tradičních Vepřových hodech. Letos se konal již 15. ročník.

Při obalování řízků je vždy veselo (v akci Jana Beritová a Víta Drmota)

Pracujeme pod dohledem řeznického mistra Fandy Lence ml.

Počasí se vydařilo, tudíž panovala všeobecně skvělá nálada, i přesto, že 22. únor obecně k nějakému venkovnímu posezení příliš nenabádá.

Na výrobu našich skvělých lahůdek se spotřebovalo 420 kg masa včetně všech součástí čuníka, které jsou pro zhotovení potřeba. A z tohoto sortimentu dokázali naši dobrovolníci pod vedením řeznických mistrů Františka st. a Františka ml. Lencových vytvořit

Příprava masa v brutaru

Zabijačková nadílka

Guláš už je hotový

Dobrou chuť!

neuvěřitelných 500 ks jitrniček, 230 jelítek, 50 kg světlé tlačenky, 20 kg báječného sulcu, 250 ks velevypečených řízečků, 150 porcí gulášku, cca 100 litrů zabijačkové polévky, a to vše podepřeno 50 kg kvalitního ovárku z libových vepřových kolen. A věřte, že se spořádal opravdu vše beze zbytku. Co zbývá dodat? Na shledanou na příštích hodech, (nebudou za dlouho) kde se opět všichni sejdeme a společně se odměníme za naši pilnou práci.

Děkujeme všem!

• Víta Drmota

Všem moc chutnalo

Tradiční koblížky a bavorské vdolky

Když jsem byla minulý rok oslovena s tím, abych si vzala sekci koblížků na vepřových hodech za svou, trochu mě to zaskočilo. Ale zároveň to pro mě byla výzva a taky možnost udělat některé věci trochu jinak.

Hlavní rozdíl spatřuji ve smažení koblíh na oleji (vždyť sádla je dnes všude kolem dost) a na velkém pekáči, který pojme až 25 ku-

sů najednou, a vše se tím velmi urychlí. Koblíhy plníme marmeládou z místních zdrojů a po odmítnutí v minulém roce nám bylo letos umožněno dělat i bavorské vdolky plněné povidly a tvarohem.

Nejdůležitější pro mě bylo oslovit sousedy, se kterými ráda trávím volný čas, můžeme se na sebe navzájem spolehnout a navzdory vstávání před pátou hodinou, stísněným prostorám v podkroví staré hasičárny a v neposlední řadě rušivým a nepřejícím elementům si to prostě udělat hezké.

Zdobení vdolků

Koblížků/vdolků jsme nakonec udělali asi 1200 a vše se snědlo, ať už částečně pomáhajícími i v ostatních sekcích, nebo konečnými zákazníky při prodeji. Jak byli návštěvníci vepřových hodů spokojeni s naším výsledkem, to už musí posoudit oni, a kolik se pro naši obec vydělalo, to už je otázka na pana starostu?

Závěrem musím poděkovat za parádní spolupráci, donesení náčiní z vlastních kuchyní a spoutu realizovaných nápadů. :-)

• Markéta Drmotová

Markéta a její koblížky

Z historie po současnost MŠ

Naše mateřská školka má ve vsi dlouholetou tradici. Už 1. října 1967 zde byl založen Zemědělský útulek s celodenním provozem. Ten byl ke dni 1. září 1978 transformován na mateřskou školu (MŠ). Ta je v provozu dodnes.

Původně sídlila MŠ na návsi spolu s hasičskou zbrojnicí (na místě dnešního hřiště a zmrzlinového stánku). Pak se 24. 5. 1993 přestěhovala do nově zrekonstruované budovy obecního úřadu. V ní dříve sídlila obecní škola, a to již od roku 1883. V budově obecního úřadu jsme zažili ještě jednu přestavbu – modernizaci školky a přilehlé zahrady. V těchto prostorech sídlíme dodnes. Učíme se a hráme si v krásném moderním prostředí. Od roku 2013 máme navýšenou kapacitu na 26 dětí a celé ty roky máme naplněno dětmi z Voselna. Pro děti pořádáme spoustu aktivit a různých akcí, např. chodíme do přírody, kde se učíme environmentální výchovu, vštěpujeme dětem kladný vztah k přírodě, ve městě navštěvujeme divadlo, muzeum, solnou jeskyni, zapojili jsme se do celostátní akce Se Sokolem do života – cvičíme program sokolské pohybové gramotnosti, spolupracujeme také s místní knihovnou, kde jako každoročně pořádáme Noc s Andersenem s nočním přespáním ve školce. S rodiči spolupracujeme během roku na Zahradních slavnostech, kde se

Sněhurka a sedm trpaslíků

Výlet na hrad Pořešín

vždy loučíme s předškoláky, letos se čtyřmi. Dalšími akcemi s rodiči jsou Dýňování, jarmark při rozsvícení vánočního stromčeka, vánoční pečení a jiné. Zvláštní akcí je sběr papíru a hliníku (Soutěž s Panem Popelou), do kterého se zapojuje stále více lidí, a to i těch, kteří nemají své děti ve školce. Naším cílem je vštěpovat dětem základní znalosti o světě kolem sebe, vybudovat si kladný vztah k přírodě, dbát, aby si ze školky odnesly správné návyky pro budoucnost.

• Renata Homanová

Zahradní slavnost se Stitchem

Návštěva Policie ve školce

Stavění májky a pálení čarodějnic

Obecní akce, která každoročně přiláká malé i velké, započala na návsi stavěním májky. A tu letošní, jako vždy dokonalou a ručně zvedanou, si voselská mládež už řádně pohlídala.

Doufejme, že ani další roky ji nenechají napospas hladovým bobrům, protože jinak se ta loňská „nehoda“ nedá vysvětlit. My maminky zase slibujeme, že dodáme něco dobrého na zub hladovým hlídačům.

Když byla májka bezpečně usazena, vydaly se čarodějnice z blízkého i dalekého okolí společně s příchozími spoluobčany průvodem do sadu. U vstupní brány, hlídaná čarodějem, slibovala úžasnou zábavu.

V celém sadu byla pro děti připravena ježibabácká soutěžní stezka. Všechna stanoviště prověřila zdatnost malých čarodějnic a čarodějů v nejrůznějších kouzelnických disciplínách – let na koštěti, pomoc ježibabě pověsit vyprané ponožky zbylé po snědených dětech, pavoučí šplh a podobné doved-

Zdobení májky

ností. Největší úspěch měl rozhodně myškový tunel, na jehož konci se děti musely do myšky trefit koštětem – ale nebojte, žádné

myšce nebylo ublíženo, byly totiž plyšové.

Pak už jen stačilo na konci odpovědně škrtnout zápalkou a velká

Čarodějnice a jejich úkoly pro děti

Vatra je již připravena

Posezení u filipojakubského ohně

vatra s jednou hodně ošklivou ježibabou byla ihned v jednom ohni. Děti si pak upekly špekáčky, které dostaly za vyplněné kartičky a k překvapení všech líných ježibab šly zase trénovat let na koštěti a další dovednosti.

Velké díky patří všem, kteří se na pořádání podíleli, i těm, kteří se programu účastnili. Počasí nám přálo a vše vyšlo na jedničku. A tak zase příští rok košťata oprášit, naleštit a do sadu doletět.

• Veronika Sukdolová,
Lea Brůžková

Společné opekání špekáčků

Fakta i příběhy

O dění ve Voselnu píšeme už do třetí kroniky.

Když před časem náš dlouholetý kronikář Václav Mrázek dopsal druhý svazek obecní kroniky (1987–2018), nastala otázka: Co dál? Jakou variantu obec zvolí? Kroniku psanou elektronicky s následným vtištěním? Pan Mrázek prosazoval kroniku ručně psanou. A udělal dobře! Jistě je jednodušší sednout si k počítači a psát o dění a lidech v obci lehce pomocí klávesnice, která má i kouzelnou klávesu Delete. Jedním ťuknutím vymaže označený text. S napsaným textem může kouzlit i jinak: vkládat do něj věty nebo i odstavce. Přemísťovat celé kapitoly, a co hlavně – vkládat do textu fotografie. U ručně psané kroniky se nic nemůže zabilít, chybné slovo se musí přeškrtnout a pak napsat správně. A fotografie, plakáty a další dobové dokumenty se vkládají do speciálních příloh mimo kroniku, i když s odkazem v textu.

Když jsem starostovi a panu Mrázkovi slíbila, že práci kronikáře výhledově převezmu, radši bych tehdy zvolila formu elektronickou. Je mi blízká i profesně, protože novinové články píšu na počítači. Jenže pak přivezli z řemeslné dílny uměleckého rodu knihvazačů

Hodných z Týna nad Vltavou naši novou kroniku. Všem se nám zatajil dech nad krásou uměleckého zpracování. Objemná kniha o rozměrech 35 × 45 centimetrů s tloušťkou téměř 10 centimetrů, vázaná v kůži hnědé barvy s velkým zlatým obecním znakem s oslíkem byla ukryta v pouzdře z tvrdého kartonu potaženém bordovou sametovou látkou. Má téměř 400 stran. Nad úžasem pak převládla otázka, jak se do tak velké knihy bude psát?

Ostřílený kronikář pan Mrázek byl spokojený. Konečně má kroniku a může dopsat chybějící zápisy. Jestliže ve druhém svazku obecní kroniky zdobila úvodní stránku kolorovaná kresba statku Jerhotových od pana Pártla, i novou kroniku musíme nechat ozdobit. Oslovila jsem absolventku Soukromé výtvarné střední školy v Písku Věru Ratajovou, která pracuje v Jihočeském divadle. Naši novou kroniku vyzdobila půvabným akvarelem zachycujícím kašnu s oslíkem a kapli. Vysoká gramáž speciálního papíru samozřejmě neumožňovala panu Mrázkovi podložit stránku „lenochem“. Musel si tužkou narýsovat jednotlivé řádky a označit ze všech stran okraje. Až pak mohl psát svá sdělení příštím generacím.

Současný trend psaní kronik klade důraz na zaznamenávání každodenních záležitostí. Také bychom se chtěli dozvědět, co obyvatelé Voselna před sto lety nakupovali, co jedli, kolik stály potraviny, jak se dopravovali do práce. V jakých domech bydleli, kolik bylo v obci spolků, kolik hospod tu fungovalo, jaké pivo se v nich čepovalo.

Kronikář má psát hlavně o tom, co nelze jinak dohledat. Nepíše to, co projednávalo zastupitelstvo, ale jak se mění hry dětí, co rozdává za dárky Mikuláš se svou partou, co rodiny vaří v neděli k obědu. Zaznamenává vyprávění pamětníků, jak se stavělo dříve a dnes, jak se proměnila sousedská výpomoc, co pěstují na zahradě, nebo zda přetrvala jména po chalupách. Jsou to sice všední věci, ale mají velkou výpovědní hodnotu.

Ale psaní není jen radostná práce. My, soudobí kronikáři, se na rozdíl od svých předchůdců potýkáme se strašákem zvaným GDPR. Zákon na ochranu osobních údajů nám značně komplikuje práci. Kdybych chtěla například napsat jména a data narození nových občánků Voselna, musela bych si sehnat souhlas od všech rodičů. Stejně tak nesmím podle zákona napsat seznam jubilantů a jejich věk. Jméno a adresu lze napsat jen u osob, které v daném roce zemřely. Naštěstí je spousta jiných zajímavých momentů ze života naší obce, které lze bez omezení zaznamenat.

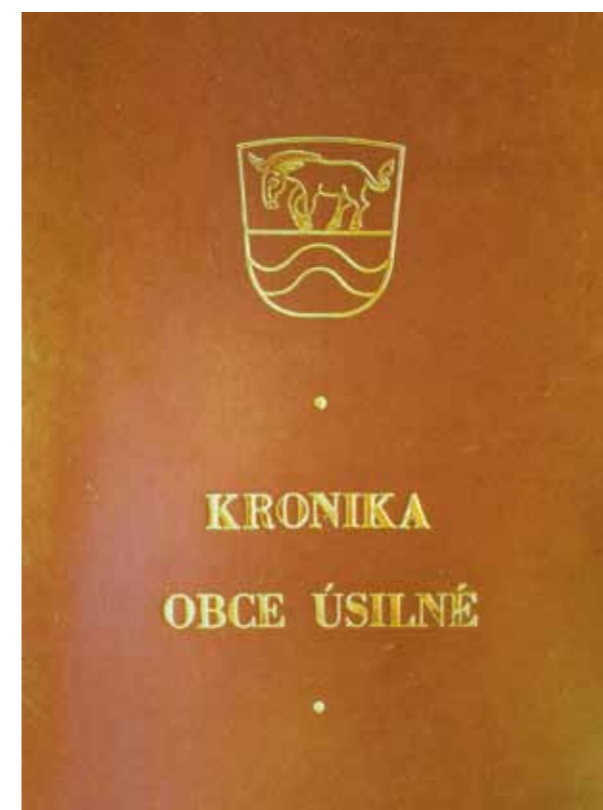
Jakkoli jsem zpočátku byla pro elektronické psaní

kroniky, při návštěvě archivu, kam spolu s ostatními jihočeskými kronikáři chodíme na exkurze, jsem změnila názor. Věřte, že prohlížet si kroniku, kterou psal ručně například před první světovou válkou nebo v meziválečném období nějaký můj „kolega“, je magické. Z ručně psaného textu na vás dýchne atmosféra a vůně té doby.

Obce mají ze zákona povinnost po deseti letech od uzavření svazku odevzdat kroniku do nejbližšího oblastního archivu. Takže tam zanedlouho skončí naše předchozí a potom později i tato naše nová, zatím „čerstvě“ rozepsaná kronika. Svazky se zdigitalizují, na stránkách archivu budou pro všechny přístupné. Ale jména osob k určitému datu narození, jak už se dnes děje k roku 1950, budou kvůli platnosti zákona GDPR bohužel začerněna.

Kroniku nepíšeme pro sebe. My jsme vše prožili a pamatujeme si naše zážitky. Kronika slouží budoucím badatelům a lidem, kteří přijdou po nás. Bude je zajímat, co jsme v obci vytvořili, kde jsme se scházeli, jaké akce jsme pořádali a jak jsme žili...

• Stanislava Wróbllová,
kronikářka obce

Voda, hadice a kupa medailí

Letošní sezóna našich hasičů byla horká nejen počasím, ale i úspěchy. Během roku jsme vyjeli na deset soutěží – a to ne na výlet, ale pro medaile. A že se jich urodilo!

Červnová exkurze na ZZS v Č. Budějovicích

Naše děti letos doslova hořely nadšením – z deseti závodů si odvezly šest zlatých, tři stříbrné a dvě bronzové medaile. To by se i olympionici začali potit.

Ženy se nenechaly zahanbit – mají jedno první, jedno druhé a jedno třetí místo. Prostě kompletní sbírku.

Muži? Ti skončili třikrát čtvrtí. Prý to byla taktika, aby se příště měli kam posouvat.

Kromě soutěží jsme si užili i dost akcí mimo závodní dráhu. Hasičská exhibice na dětský den sklídila

potlesk a mnoho cákanců. Kdo neodešel zmáčený, jako by tam nebyl. Návštěva na záchrance rozšířila obzory všech zúčastněných. Děti si nejvíce užily záchranu svého trenéra Radima, kterého obvázaly téměř k nepoznání. Noc s Andersenem ukázala, že naši malí hasiči se orientují i ve světě pohádek.

Zkrátka – voda tekla proudem, hadice nás poslouchaly a nálada byla, jako vždy u hasičského sportu, skvělá.

Už netrpělivě čekáme, co přinese další společná sezóna. Těšíme se, že ji budeme sdílet i s novými členy.

• Radim Lehečka

Exhibice hasičů na DDR

Pacient přežil

Společné foto hráčů a organizátorů

Voselská kaštaniáda

Soustředění na hru

Hrálo se i za deště

Letos se konal již 25. ročník. Tomáš Mrázek, nekonaný prezident nohejbalového turnaje, vzpomínal: „Před 25 lety tu bylo staré hřiště se šotolinou Pod Kaštany – odtud i název turnaje. Těší mě, že u toho všeho stál tehdy také můj táta Václav Mrázek a Roman Kubalů, který úžasně opékal selátko a rozdával dobrou náladu.“

A tak letos jako každý rok poslední srpnovou sobotu vypukla Voselská Kaštaniáda. Tento rok se jí zúčastnilo 8 týmů místních i z okolí. Role rozhodčího se ujal Zbyněk Žlůva a mohlo se hrát. Trochu nám sice nepřálo počasí – semifinále a finále propršelo, ale hráči vše zvládli. Z vítězství se radovali hráči z týmu Máj, stříbro a bronz získaly týmy Budvaru a Sparty.

„Je to naše tradiční loučení s létem. Vždy se tu rádi

setkáváme s přáteli sportu, našimi sousedy i fandy dobré nálady, která tu vždy panuje,“ řekl za organizátory Roman Božek ml.

Tak zase za rok ve Voselnu!

– zm –

Hasíme žízeň

Sportování s Fandou

24.–26. 5. 2013 proběhly první sportovní hry v Úsilném. Zúčastnilo se jich 26 dětí ve věku 6–15 let. Disciplínami byly běh na 300m, slalom s míčem kolem kuželů a běh na 50m s míčem.

Fanda a jeho doskočiště

Jako první otestovali doskočiště dospělí

Sofie Kindelmannová

Martin Ryppl

Každý rok jsme na dětské dny rozvíjeli další disciplíny. Sportovní hry vždy navštívilo až 40 dětí. Od roku 2015 jsem začal spolupracovat s Ivetou a Alešem Hlubockými z SK Rudolfov. Dařilo se nám přilákat mnohem více dětí a mnoho diváků. Rok 2018 byl asi nejúspěšnější – 76 závodníků a kolem 150 diváků (rodiče, příbuzní a další děti). V roce 2019 mi naposledy pomáhala Iveta Hlubocká. Dva roky poté jsem se snažil založit sportovní den lehké atletiky. Ale nedařilo se to kvůli mým zdravotním potížím a jiným problémům. V roce 2025 nastal zlom. Za pomoci obce v čele se starostou Pavlem Kašpárkem, Radkem Doležalem a Radimem Lehečkou,

kteří mi vyhověli a finančně vypořádali, jsem mohl zavést další disciplínu – skok daleký. To hlavní ale zůstalo na mně a s pomocí Jana Kabele a Jiřího Červonyje jsme vybudovali doskočiště na úrovni. Po sportovních hrách jsem atletiku rozjel každou středu od června do října. Děti mají stále velký zá-

jem. Přibyla nám i další nová disciplína – skok vysoký. Má opět velký úspěch. Zatím mi pomáhají Jan Kabele a Karel Navrátil. Pro další pokračování mi obec přislíbila pomoc, a tak se těším na další sportování s dětmi. :-)

- František Šebesta, atletický trenér

Dominik Jordák a jeho super pomlázka

Nejdelší pomlázka ve Voselnu

O letošních Velikonocích se v naší vsi objevila neobvyklá pomlázka. Upletl ji Dominik Jordák.

Hodně lidí ze vsi se s ním chtělo vyfotit, že takovou pomlázku ještě neviděli. Taková menší přenosná májka. Dominik ji pletl sám vlastnoručně z prutů, které předtím několik dní máčel v bazénu. Pruty měly na délku 3,6 metru a po zapletení měřila pomlázka „pouhých“ 2,5 metru. Pomáhal si opravdu kdečím... Za tři týdny upletl místo učení cca dalších 30 pomlázek z 8, 12 a 16 prutů,

Velikonoční koledování

kteří byly před Velikonocemi z jeho popudu darovány dětem z dětského domova v Boršově.

- Ivana Marešová

Čtenářka roku 2024

Ocenění Čtenáře roku 2024 v Jihočeském kraji získala paní Lenka Kopřivová, která je velmi aktivní uživatelkou naší obecní knihovny. V roce 2024 počet jejích výpůjček dosáhl čísla 77. Cílem této aktivity je posilovat společenský význam a prestiž četby a ocenit ty, kteří služby knihoven nejvíce využívají a podporují. Ještě jednou moc gratulujeme! :-)

- Ivana Marešová

Cenu nejlepší čtenářce roku Lence Kopřivové za SKIP předala Lidmila Švíková

Slavnostní předání ocenění nejlepší čtenářce roku 2024

VÝZVA

Budeme vám všem vděční za jakýkoliv váš podnět nebo alespoň trochu smysluplný článek o dění v naší obci. Přeci jen, nemůžeme být všude. Máte-li nějaký nápad, neváhejte se s námi podělit.

Podnikáme srdcem je název rubriky, ve které chceme představovat osobní příběhy místních podnikatelů. Chceme ukázat podnikání jako důležitou součást naší komunity.

Nově otevřené kadeřnictví ve Voselnu

Podnikáme srdcem je název rubriky, ve které chceme představovat osobní příběhy místních podnikatelů. Chceme ukázat podnikání jako důležitou součást naší komunity.

V dubnu 2025 se Veronice Neužilové splnil sen a otevřela si kadeřnictví v prostorách bývalého obchodu, respektive zmrzliny.

Veru, jak a kdy tě vlastně napadlo si otevřít kadeřnictví zrovna u nás a ne ve městě?

Já jsem měla tuhle myšlenku už

dlouho, ale prostor nebyl volný, pak se rekonstruovalo, a když bylo hotovo, tak jsem se shodou okolností dozvěděla, že místo je zase k máni. Slovo dalo slovo a můj sen se mohl začít plnit. Chvilí ještě trvalo, než se prostor upravil tak, aby vyhovoval, než se krásně a účelně zařídil, a pak už jen zbylo nastěhovat si nůžky, ručníky a barvičky a miliony ostatních věcí.

Jak se k tobě můžeme objednat?

Provozní dobu mám zatím pružnou, takže po telefonické domluvě.

Jakou máš dosavadní praxi?

Po vyučení jsem praxi získávala péčí o vlasy hlavně v rodině a blízkém okolí, nejvíc „zákazníků“ bylo za covidu, protože příbuzní neměli moc jinou možnost, kadeřnictví byla zavřená, a tak o dostatek „tréninkového materiálu“ nebyla nouze. :-D

Co z kadeřnických úkonů děláš nejraději?

Nejraději mám asi barvení – tam si člověk může vyhrát, aby výsledek byl dokonalý. A pak mě taky moc

baví stříhat děti. Sama mám doma dvě, a zvláště chlapecký střih trénujeme poměrně často. Lukášek už si dokáže rozhodně říct, jaký střih by chtěl. Emička je na své dlouhé vlásky opatrnější.

To mě přivádí k další otázce – kdo je náročnější zákazník? Kdo si víc vymýšlí?

Těžko říct, je to tak půl na půl. Ale řekla bych, že ženy občas dají i na můj úsudek, chlapi a hlavně chlapi poslední dobou jdou s jasnou představou – a mnohdy to bývají náročné kousky. Obzvláště teď jsou v pánském střihu trendy výbrusy do ztracena, a to je už potřeba opravdu precizní práce.

Moje stávající zákaznice preferují spíš střízlivější střihy a barvy. U mě také mají jistotu, že pokud řeknou „jen konečky“, tak to zkrácení bude opravdu minimální, jen aby se oživil střih, a ne o dvacet centimetrů, jak se někde stane. :-)

A děti? Jaké ty mají požadavky? Nebo pořád rozhodují maminky?

Děti už si hodně rozhodují o celkové úpravě. Holčičky někdy přijdou s přáním dát nějakou barvu, ale tomu se trochu bráním, přeci

jen přirozenost je mi bližší. Jinak bych řekla, že holčičky zas tolik střihy neřeší, hlavně aby byly krásné a jako princezna. (Pozn.: Některé zase chtějí úplně na krátko, aby se nemusely česat – osobní zkušenost dcery autorky :-D)

To u kluků vedou nejvíc střihy, jaké mají známí fotbalisté – Ronaldo, Messi a tak. U pubertáků jsou teď oblíbené melíry. Těch jsem v poslední době dělala několik. A samozřejmě ty výbrusy...

Takže trendy se hodně mění...

Rozhodně, jako všude v módě. Když jsem byla na škole, nejvíc letěl střih „na Havla“. Teď je trendů hodně a rychle se mění.

Taky proto je hodně důležité pořád se vzdělávat, učit se nové techniky, postupy se vyvíjejí. Teď mě třeba čeká další školení na trvalou, ta už s dřívějšími postupy nemá téměř nic společného, a je zase v kurzu – ale vypadá už úplně jinak, žádný beránek. :-D Dodá vlasům objem a lepší strukturu, šmrnc i na krátkých vlasech. U dlouhých víc letí přirozené vlny. Ale jak je moderní retro, tak i osmdesátkové prstýnky.

Rozhodně bych nedoporučovala se do trvalé pouštět podomácku,

Veronika Neužilová

Je mi 30 let, narodila jsem se v Českých Budějovicích, jsem vyučená kadeřnice, jsem vdaná, mám dvě děti školou povinné: Emičku a Lukáška. V Úsilném bydlím s manželem Lukášem 11 let. Nemám ráda nudu a když není do čeho píchnout, tak volný čas strávím s přáteli je pro mě nejvíc.

bez předchozích zkušeností – je to už náročnější proces a nesprávné použití takové domácí sady může vlasy nenávratně poškodit.

Jaká je tedy hlavní výhoda nechat se zkrášlit zrovna u tebe?

Určitě rodinný přístup, časově se dokážu hodně přizpůsobit, a také „lidové ceny“. Přeci jen jsem mimo město, a tak nemusím platit například drahé místo atd... Samozřejmě klientelu si teprve buduji, ale jsem potěšená, že se zákazníci vracejí, a také že doporučují moje služby i dál – jezdí sem už i lidé z města, okolí. Doporučení od spokojeného zákazníka je pro mě vždycky nejcennější.

Takže za naši redakci bychom Verče chtěli popřát spoustu spokojených hlav, ostré nůžky a plný diář.

• Lea Brůžková

V minulém čísle jsme uvedli novou rubriku, ve které bychom vám chtěli představit šikovné děti z naší vsi. A že jich tu máme.

Tentokrát byl rozhovor jednoduchý, protože holky jsou podle jejich vlastních slov od školky BFF (best friends forever – nejlepší kámošky), a přišly rovnou spolu a kouzelně se doplňovaly.

Natálka Tesařová

11 let / ZPĚV

Natálce bylo v lednu 11 let a chodí na Nerudovku do šesté třídy. Má doma bráchu Davida. Natálka zpívá. Pořád, všude a ráda. Na ZUŠ na Piaristickém náměstí dochází od první třídy na sólový zpěv. Tam bylo zatím jejím největším úspěchem vítězství jak v okresním, tak krajském kole v sólovém zpěvu ve své kategorii. V okresním kole Jihočeského zvonku byla ve zlatém pásmu. Nejraději má píseň Sedí vrabec na kostele. Když si zpívá sama jen tak pro radost, nejčastěji jsou to moderní anglické písničky, a teď i italské. Je také nedocenitelnou zpěvačkou ve voselském souboru Lučina. Milovaný zpěv doplňuje ještě o hru na klavír.

Pavlínka Hniličková

12 let / JÍZDA NA KONI

Pavlínce bylo 12 let a chodí do sedmé třídy. Pavlínky vášní jsou koně – stejně jako její starší sestra by jednou chtěla jezdit závody. Ale to si nejdřív musí udělat tzv. licenci, něco jako „řidičák na koně“. Pavlínky oblíbený kůň se jmenuje Rabbina, řečená Rabí – jen když neposlouchá, tak jí Pavlínka říká „hraběnko“. Se svým poníkem Montym jezdila tzv. trail – jezdí se na koni a dělají se s ním různé cviky, také z ruky překážky a drezura.

Obě holky milují kroužek hasičů. Natálka běhá proudy jako její maminka, ale prý rychleji :-D Pavlínka je zase nejraději na sání nebo u mašiny. Holky často po oficiálním tréninku ještě s ostatními hasiči jen tak „na sucho“ zkusí běhat v různých obměnách, aby na soutěžích braly vždy jen zlatou. :-D

Dalším společným koníčkem byla gymnastika, které se ale teď obě z různých důvodů moc nevěnují. Jak vtipně poznamenala Pavlínka, Natálka je stejně pořád jednou nohou nebo rukou v sádře, a s tou se špatně trénuje.

A nepřekvapí ani to, že obě mají doma učiněný zvířinec. Tady zase prozradila Natálka na Pavlínku, že kdybychom měli dát dohromady všechna její zvířátka, museli bychom mít časopis tak o deset stránek delší. Namátkou jsou to agama, rybičky, pesek Žakinka, přerostlý zakrslý králík, křečci, želvy, korely, andulky, ale o ty se podle slov Pavlínky stará spíš tatínek.

Natálka má doma zvířátek o trochu míň, ale její láska k nim se odráží v budoucím vysněném povolání, totiž být veterinářkou (nebo manikérkou, to si ještě musí rozmyslet).

Pavlínka má o svém povolání už také jasno – bude zdravotní sestřička, ideálně na dětském. Ještě ji láká „koňařina“, ale to by musela být na intru, a to si nedokáže představit, že by byla pryč z Voselna a od rodiny.

Obě holky můžete vidět i ve voselských ochotnických představeních. Natálka exceluje jako paní Sýkorová už mezi dospělými herci, předloni byla chytrou Myškou ve vánoční pohádce. Pavlínka zase byla ten nejkrásnější oslík. Ráda by si stříhla nějakou větší roli, a já myslím, že šanci určitě dostane.

Překvapivě se ale holky rozcházejí v oblíbené barvě – Pavlínka má radši modrou, džínovou nebo tyrkysovou, Natálka zase černou a bílou. Nikdy by si na sebe nevzala zelenou.

Holky mají spoustu dalších společných zájmů – jsou velmi čínorodé. Malují, šijí, vyrábějí různé „blbinky“. Na každé voselské akci je můžete vidět, jak s něčím pomáhají – u vstupu, u chleba, se soutěžemi.

Obě holky škola baví, žádné neoblíbené předměty ani nedokázaly říct. Každopádně by se chtěly naučit ještě francouzsky, což by se jim mohlo hodit, až prý spolu budou jezdit v karavanu po Evropě.

Dělat rozhovor s Natálkou a Pavlínkou byla obrovská zábava a myslím, že o nich ještě uslyšíme. Třeba bude Listí za pár let online a holky budou dělat videorozhovory s dětmi současných dětí. Budeme se těšit.

• Lea Brůžková

Společné foto SK Úsilné na soustředění v Liberci

Úsilné ve fotbalové třetí třídě vybojovalo deváté místo

Fotbalisté SK Úsilné úspěšně zakončili sezonu 2024/2025 ve III. třídě a splnili hlavní cíl: udržet soutěž a vyhnout se sestupu a hrát kolem středu tabulky. V konečné tabulce obsadil tým deváté místo se ziskem 30 bodů.

Během šestadvaceti kol si svěřenci trenéra Antonína Balouna připsali osm výher, šest remíz

a dvanáct porážek. Výsledky sice nebyly úplně konzistentní, ale klíčové body v důležitých zápasech zajistily Úsilnému potřebný klid před koncem ročníku.

Po závěrečném ligovém duelu tradičně proběhlo týmové hodnocení sezony, včetně volby hráče sezony. Tím se stejně jako v předchozím roce stal Jakub Čada, který svými výkony výrazně přispěl k udržení týmu ve třetí třídě. Nejlepším střelcem klubu v uplynulé sezoně byl desetigólový Michal Tóth.

Důležitou roli v přípravě na jarní

část sehrála také zimní pauza, během níž mužstvo absolvovalo tréninkové soustředění na severu Čech. Hráči zde pilovali kondici a sehráli přípravný zápas proti rezervnímu týmu Mníšku, jenž působí na stejné úrovni v Libereckém kraji.

„Začátek sezony byl velmi dobrý, jak výsledkově, tak i počtem hráčů. Některé zápasy jsme hráli v devíti lidech, ale to je pouze na hráčích. Jinak sezona byla celkově dobrá, škoda jen některých zbytečných ztrát. Doufám jen, že se

Jan Jeremiáš v souboji

Petr Vazač

naši zranění hráči budou uzdravovat, aby mohli zasáhnout do nové sezony,” shrnul sezonu trenér Antonín Baloun.

SK Úsilné tak může hodnotit sezonu pozitivně. „Naším hlavním cílem bylo soutěž udržet a nebát se do posledního kola sestupu. Jsem rád, že se to podařilo. Sezona nebyla jednoduchá, ale kluci ukázali charakter a bojovali až do konce. Chtěl bych touto cestou poděkovat hráčům a zejména celému realizačnímu týmu, našim trenérům

mládeže Víťovi Drmotovi, Jirkovi Ocelákovi, Radimu Lehečkovi, všem členům výboru sportovního klubu, Zdeňkovi Hybšmanovi za sečení hřiště, a samozřejmě i zástupcům obce a všem ostatním, kteří nám během roku pomáhali nebo nás podporovali. Doufám, že na těchto základech můžeme stavět i do budoucna,” dodal předseda klubu Luděk Fürst. Vedení klubu se tak shodlo, že se podařilo naplnit stanovený cíl a zároveň položit základy i pro

další sezonu, která odstartovala v srpnu 2025.

Fotbalový klub SK Úsilné vidí budoucnost také v mládeži, a proto hledá nové hráče ve věku od 5 do 7 let, kteří by se chtěli stát součástí začínající fotbalové smečky. Klub láká děti na kombinaci sportu, týmové spolupráce a především zábavy, která má podpořit jejich pohybový rozvoj. Nejde jen o fotbal, ale o celkový zážitek, který má malé sportovce bavit a motivovat. •Michael Daněk

Luděk Fürst předávající ocenění hráči sezony

CHCEŠ HRÁT FOTBAL ZA SK ÚSILNÉ?

JE TI 5 AŽ 7 LET A CHCEŠ ZAŽÍT OPRAVDVOU VÝZVU?

PŘÍDEJ SE K NAŠÍ FOTBALOVÉ SMEČCE V ÚSILNÉM! NEJDE JEN O FOTBAL - ČEKÁ TĚ SPOUSTA ZÁBAVY, TÝMOVÁ HRA A POHYB, KTERÝ TĚ BUDE BAVIT.

Telefon: 724 252 651

CHCEŠ HRÁT FOTBAL?

SK ÚSILNÉ HLEDÁ NOVÉ HRÁČE DO TÝMU HRAJÍCÍHO 3. TŘÍDU. POKUD MÁŠ CHUŤ SI ZAHRÁT, KONTAKTUJ NÁS.

Telefon: 606 645 735

Malí a velcí piráti - příští rok se sejdem znovu

Piráti ve Voselnu

V sobotu 1. 3. 2025 se v sále U Zdeničky konal další ročník maškarního bálu.

Jak již bývá tradicí, každý maškarní bál je u nás tematicky zaměřen. Nejinak tomu bylo i letos, kdy loňské princezny a šlechtice nahradili piráti. Děti, kterých se sešlo zhruba kolem 40, plnily rozličné pirátské úkoly. Čekala na ně např. stezka přes moře plné žraloků, pirátská bitva a spousta dalších soutěží a samozřejmě i tancování. Bylo nám potěšením, že nás i letos mohla osobně navštívit Adélka Snopková, které se snažíme každoročně alespoň trochu ulehčit a přispět jí na náklady na zdravotní péči. Letos vybraná částka činila téměř 10 000 Kč a my ještě jednou děkujeme všem, kteří přispěli.

Do Voselna zavítali piráti

Jeden z pirátských úkolů

Hanka Havránková
a Eliška Kubešová

I letos nás navštívila
Adélka Snopková

Bobule (Den vína)

Z některých akcí se u nás stávají tradice a jednou a moc pěknou z nich je vždy v polovině května Den vína.

Ač nemáme v obci vinohrad, možná některý ze sousedů má na své zahradě pár hlav, jsme obec vínu velmi nakloněna a víno nám prostě chutná. V tomto roce jsme měli už 9. ročník. Ať už jsme nebo jste milovníkem bílého, červeného či růžového vína, tak tenhle den není jen oslavou vinařů, kteří k nám jezdí, ale těšíme se na setkání s přáteli a sousedy se sklenkou vína, při které se tak dobře povídá. A když k tomu hraje dobrá muzika, tak se nám opravdu nechce domů, a mnozí, kteří mají opravdu výdrž a jejich stav jim to dovolí, vítají za ranního kuropění druhý den východ slunce. Tak na nás a na zdraví.

– emm –

Ke správnému pečení patří láska, síla, cit i srdce

Pokora. To je první, co mě vždycky napadne, když si na něj vzpomenu.

Pamětní deska v Altánu v Úsilném

Pečení chleba v Lenoře v roce 2010

Když jsem do Lenory přijela, bylo ještě šero a chtělo se mi spát. U pece hned vedle hlavní silnice už Gusta přesnými údery sekal dřevo, přikládal a svižně přecházel

do přípravny v suterénu nedaleké bytovky. Připomněl mi dědu – statný, šedovlasý, v podobném věku. Představil se a krok za krokem mě zasvěcoval do pekařského řemesla. Zároveň nepřestával míchat, hníst, posypávat moukou, běhat k peci, přikládat, míchat, hníst, a tak pořád dokola. Přitom nejpozději u válu musel poznat, že jsem co do pečení úplně dutá. Přesto ve vši úctě k novinářskému élévi trpělivě popsal i ty největší pekařské banality, a ještě dodal, že člověk se přece celý život učí. A tak jsme už nikdy nezapomněla, že základem dobrého chleba je dobrý kvásek, pěkně vyzrálý, který musí vonět. A správně vypečený chléb už taky poznám. Stačí, když na něj zespodu zatukám, ozve se zvuk, jako když se zaklepe na futro od kytary. Pak jsem ještě několik hodin pozorovala cvrkot kolem pece. Spolu s týmem pomocníků, kde nechyběla ani jeho žena,

byl v neustálém poklusu. Rychlé sešrané pohyby, sem tam vtípky, ale hlavně soustředěná práce. Museli být po hodinách na nohou unavení. Přesto byla na pekařské partě vidět radost ze spokojenosti strávníků česnekových placek, nebo dětí, které se cpyly krajíci chleba. Kousala jsem se do rtu, když si někteří návštěvníci strkali housky do kapes, někdo se nestyděl sesypat plech do připravené tašky. Za nic se přitom neplatilo. Nikoho ale nevyháněl. Ke všem Gusta přistupoval s pokorou. Stejně jako ke kvásku, těstu, chlebu. Tehdy, myslím, začalo naše přátelství. Pozval mě na pečení, kdy nebývá tolik lidí. Abych si to prý v klidu užila, a hlavně bez práce. To řekl mně, tehdy mladé holce, která tam tak akorát stála s mikrofonom. On, který tam v sedmdesáti běhal mezi pecí, válem, lidmi a nezastavil se od brzkého rána. Přijela jsem. Sama, i s mikrofonom. Do Hoslovic, kde si pamatuji jeho velká záda, která se neustále ohýbala k peci. Ta se ne a ne zchladit na tu nejlepší teplotu. Do Velešína, kam jezdil i se svojí ženou, předával to, co se sám naučil. Pekl na řadě míst v Pošumaví, ve Volarech i jinde, znal pece klasické, ale i parní. Zvali jsme ho jako hosta do pořadů Českého rozhlasu České Budějovice. Prozrazoval recepty, podstatu správného pečení i to, na co sám přicházel nekonečnými hodinami u díže, válu a pece. Nikdy nezapomněl zmínit, že ke správnému pečení patří láska, síla, cit i srdce. Uměl k lidem mluvit, mluvit s nimi, ale i naslouchat.

Občas se stane, že taková pracovní seznámení jsou náročná. Někteří lidé pak po mně chtějí víc mediálního prostoru, mé přítomnosti na nejrůznějších akcích nebo pozornosti alespoň po telefonu. Gusta nikdy. I když jsme se viděli třeba po delší době, shledání bylo upřímné, bez výčitek a s radostí.

Ale i smutkem. Hned vedle pece v Lenoře, kde se setkával se svojí partou měsíc co měsíc, vybuchl bytový dům. Neštěstí stálo život, zdraví nebo střechu nad hlavou mnoho lidí. Pec téměř bez úhony, vydržela i přípravná v sousední bytovce. Ale to, co bylo mezi nimi, zmizelo. Domov pro několik rodin přestal existovat. Při nejbližším pečení uspořádal sbírku. A ještě před tím věnoval čtyři tisíce korun, které měl ušetřené na nákup mouky na další lenorské

Pan mistr pekař se svou manželkou a sousedkami

Pečení chleba v Hoslovicích v roce 2010

Augustin Sobotovič
† 25. 1. 2024

Mistra pekaře, Augustina Sobotoviče, jsem poznala někdy před čtrnácti lety. V redakci Českého rozhlasu České Budějovice jsem tehdy byla neotřkané ucho. O pekařině jsem nevěděla ani drobek. Upřímně ani o běžném pečení a vaření. A takhle vybavená jsem se v rámci pořadu Jihočeské cestování vydala natočit reportáž o tradici v Lenoře na Prachaticku. Veřejné obecní pece tam využívali místní, hlavně skláři, od začátku devatenáctého století. Dnes je ta jediná dochovaná kulturní památkou, pečení si pochvalují turisté z Čech, Rakouska i Německa.

pečení. Na placky a chleba, za které nikdo nikdy platit nemusel.

To už mu bylo skoro osmdesát. Když jsme se viděli, mluvil o tom, že by chtěl tradici předat. Jenže sežeňte někoho, kdo se bude lopotit, aby během pár hodin upekl tři sta housek, dvacet plechů placek, skoro třicet bochníků chleba. A ještě zadarmo. Už i ta sehraná parta postupně pozbývala sil a zdraví. Přišel covid. Pečení se zastavilo. Gusta se zatím vyhrabal z náročných a vážných nemocí. Občas jsme si zavolali – spřádal plány na nejbližší pečení, že prý to v Lenoře vypadá na nástupce, přibylo vnuče, další je na cestě, a snad i nová pec. Někde tam u vás, mi říká. V Úsilném. Po čase mě pozval právě do Úsilného na podzimní pečení. Přijela jsem i s dětmi. Poprvé z těch našich setkání byl u pece v klidu beze spěchu. Vypili jsme kafe a klábosili. Jak se mu povedla operace, co moje děti, že má z té práce v Úsilném radost... To nemusel říkat. Bylo to vidět. A ještě něco bylo vidět. Vzájemná úcta a pokora. Ještě jsem mu mávala z okýnka, když jsme odjížděli. Zářil. Na Vánoce už mi ale nenapsal.

Po novém roce volal z hospice v Prachaticích. Přijela jsem. Vypadal dobře. Uf. Vlastně jsem ho snad ještě nikdy do té doby neviděla bez bílého pomoučeného pláště. A stejně to byl pořád ten velký pekař s velkým srdcem. Povíдали jsme, dokud měl síly. Novinky o vnučatech, jak se daří jeho Marušce, vyprávěl o peci v Úsilném. Že to prý nečekal, ale že i v úplně nově postavené peci se opravdu dobře peče. Víš, Romi, to oni v Úsilném pekařský řemeslo ode mě přebrali. Oni to dělají s láskou, silou, tím srdcem. Augustin Sobotovič odešel v klidu týden poté (25. ledna 2024) v necelých čtyřiaosmdesáti letech. 28. září to bude dvaadvacet let, co poprvé pekl v Lenoře. Řemeslu se vyučil na Slovensku v 50. letech, kde se narodil v osadě Šalgočka u Hlohovce, ale věnoval se mu jen dva roky. Pak se přesunul do Havířova, dál na Šumavu, a k pečení se vrátil ve svých šedesáti právě v Lenoře, kde ho oslovil tehdejší starosta. Obnovili tamní tradici. V pekařském řemeslu Augustina Sobotoviče pokračujete hlavně vy, tady v Úsilném. Děkuji za to.

•Romana Lehmannová

Letní odpoledne s Kleopatrou

V krásném slunečném letním odpoledni 13. července 2025 oslavil orientální taneční soubor Kleopatra společně s Kleopatřičkami a svými příznivci nejen z Úsilného již 11. výročí svého založení.

Soubor Kleopatra neboli První sbor dobrovolných orientálních tanečnic ve Voselnu zahájil svou činnost ve staré hasičárně 14. února 2014 díky iniciativě nadšené tanečnice Jitky Keřkové a podpoře starosty obce Ing. Pavla Kašpárka. Již koncem srpna 2014 tanečnice poprvé vystupovaly v Úsilném před komisí hodnotící vítězné krajské kolo soutěže Vesnice roku 2014. Ale původně začaly jen tak pro sebe, pro potěšení, zdraví, krásu, relaxaci a fyzickou a psychickou pohodu. A tak to vnímají dodnes. Původně začínalo 11 tanečnic. V současné době je aktivních šest tanečnic, které vystoupily na Letním odpoledni s Kleopatrou. Tři z nich jsou zakládajícími členkami – Jitka Keřková (Yasmin Zafirah), Zuzka Levárská (Shahinéz) a Lenka Navrátilová (Laila). A tři další se postupně přidaly: Marie Havránková (Mais-ha), Lea Brůžková (Laylan Ahseia) a Eliška Tichánková – „přespolní“ z Adamova. A máme novou posilu, další šikovnou tanečnici Evu Kráslovou. Soubor má za sebou řadu vystoupení na obecních akcích a plesích v Úsilném, ale také na Borku, v Hluboké nad Vltavou, Adamově a Borovanech. Každoročně a tradičně vystupujeme při Svatováclavské pouti v Úsilném.

Předání narozeninového dortu Kleopatře od paní Lídy Peterkové

Ke Kleopatře patří Kleopatřičky – osmičlenná dětská a dívčí taneční skupina, která vznikla před třemi roky a několikrát se představila společně s Kleopatrou v Úsilném například na dětských dnech, na pouti, Dnu vína nebo čarodějnicích. Skupinu tvoří místní dívenky Míša Kráslová, Teuška a Emča Brůžkovy, Natálka Tesařová a přespolní Sofča Minksová, Věrka a Terežka Slezáčkovy z Nemanic a Eliška Kyselová z Č. Budějovic.

Velké i malé orientální tanečnice připravily pro diváky bohatý program, ve kterém předvedly 13 tanců ve čtyřech 15minutových vstupech. Mezi nimi se střídala soubor Kleopatra s přizvaným souborem Tančírna Slavonice, jehož dámy předváděly úžasné prvorepublikové modely a scénky ze 30. a 60.let. Slavonický spolek připomíná ve svých vystoupeních „staré dobré časy“ z období první republiky. Jeden muž a devět dam během nich předvádí módní styl 30. let, dobový tanec a hudbu. Přizvaly jsme je, aby nám pomohli dotvořit slavnostní atmosféru naší oslavy.

Akci zahájil starosta Pavel Kašpárek, a poblahopřát tanečnicím přišla velká fanynka, garderobiérka a bývalá tanečnice Lída Peterková s vlastnoručně

Úvodní indický tanec Tara – „mnohoruká Tara“

Kleopatřičky – Tanec s hůlkou, zleva: Věrka Slezáčková, Thea Brůžková, Terežka Slezáčková, Eliška Kyselová a Míša Kráslová

Kleopatřičky – Tanec egyptských chrámových kněžek se závojem

Kleopatra – Motýlí tanec se závojem

upečeným úžasným dortem ve tvaru vějíře. Další krásný dort pro Kleopatru upekly dámy z voselské Prvorepublikové kavárny. Oba dorty převzaly tanečnice ve slavnostních kostýmech v indickém stylu. Poté moderátorka Dita Nymburská uvedla soubor Kleopatra na pódium, aby zahájil program prvním tancem v indickém stylu ve vlastní choreografii s názvem Tára. Jde o rituální tanec na oslavu Táry, indické bohyně dobra a spásy, ukazující cestu štěstí, lásky, plodnosti, zdraví, dlouhověkosti a radostného života. Má více podob, více barev a také bývá vyobrazována jako „mnohoruká“ – to se snažíme ukázat i naším tancem.

Následovalo vystoupení Kleopatřiček. Míša, Teuška, Věrka, Terežka a Eliška předvedly svižný orientální tanec na moderní rockovou hudbu, při kterém si po-

hrávaly se zlatou hůlkou. Poté přišel na řadu tanec Boro boro s egyptskými prvky v moderním orientálním stylu Bollywood v choreografii lektorky Aini z českobudějovické taneční školy Intessar. A nakonec si diváci mohli vychutnat nový tanec se závoji, pomalý, mystický tanec egyptských chrámových kněžek. Děvčata opět předvedla excelentní výkon.

Pak vystoupily tanečnice Kleopatry. Některé novější tance předvedly v plném počtu, a jen tak tak se vešly na poměrně velké pódium. Starší „kusy“ tančily původní členky souboru v menším počtu, neboť je musely narychlo znovu oprášit. Takže diváci viděli prakticky všechny tance, které Kleopatra od začátku svého působení nacvičila. Některé jsou provedené ve vlastní choreografii Jitky Keřkové s podporou Zuzky Levárské a ostatních členek, jiné choreografie převzaly od různých profesionálních lektorek z taneční školy Intessar. K některým tancům jsme si přizvaly lektorky Gauharu a Aini.

Diváci si mohli užít také tři tance klasického a moderního bollywoodského stylu. Svižný a hravý Habibi v moderním orientálním stylu, klasický orientální tanec pouze za doprovodu typických orientálních bubnů drum solo, a také Motýlí tanec se závoji na hudbu z filmu Gladiátor. Tyto tance jsme letos předvedly také na III. obecním a hasičském plese v Adamově nebo na Folklorním plese na Borku, který pořádal náš obecní folklórní soubor Lučina. Jeho tanečnice Gabča Minksová nás přizvala, abychom zpestřily program naším krátkým vystoupením. Vše se vydařilo a tím se propojil český lidový folklór s orientálním. Další taneční vstup Kleopatra zahájil tanec Tribal inspirovaný kmenovými tanci, původem ze severní Afriky a tanci severoamerických indiánů. Následovaly dva cikánské tance, tanec s tamburínou a tanec se šátkem, nazvaný Cikánská fantazie, který měl navíc na oslavě premiéru, a všem hned přirostl k srdci. Proto je zařazený i do našeho vystoupení na svatováclavské pouti.

Nakonec předvedly tanečnice tři půvabná a elegantní orientální flamenca v krásných širokých sukních s dvojitým kanýrem, který umožňuje při tanci vzletné pohyby sukně. Nechybělo svižné orientální flamenco Habibi, nejdelší, pětiminutový tanec z repertoáru

Kleopatra Tribal. Jitka Keřková, Zuzka Levárská, Marie Havránková, Lenka Navrátilová, Lea Brůžková a Eliška Tichánková

Kleopatra - cikánský tanec s tamburínou

Kleopatry, ani flamenco Suerte s jedním vějířem na známou skladbu zpěvačky Shakiry a flamenco Amaya se dvěma vějíři.

Závěrem se na pódium sešly všechny vystupující soubory, Kleopatra s Kleopatřičkami i Slavonická tančírna, aby se s publikem společně rozloučily. Kleopatra poděkovala všem za účast, hlavně divákům, a také těm, kteří slavnost podpořili a pomohli ji uspořádat. A já bych si dovolila ještě jednou poděkovat za mě i za celou Kleopatru za pomoc při realizaci Letního odpoledne s Kleopatrou, zejména Josefu Neubaurovi, který se ujal role zvukaře, moderátorce a bývalé tanečnice Ditě Nymburské (Donya), ale také Radku Doležalovi a Radimu Lehečkovi za pomoc s přípravou celého zázemí, a samozřejmě našemu starostovi Pavlu Kašpárkovi za podporu. Naše voselské prvorepublikové kavárny (Eva Manochová a spol.) a hostinská Zdenička nám zajistily skvělé občerstve-

ni. Zvláště děkujeme i všem ostatním, kteří nám těch 11 let fandí, pomáhají a jsou s námi! Zejména našim čestným členkám a bývalým tanečnicím, jako jsou Lída Peterková (Nasiha), Halinka Pouzarová (Hyrrém), Marta Šebestová (Malika), naše dvorní fotografka paní Haladová a další členky Voselského parlamentu. Samozřejmě děkuji také všem malým i velkým aktivním tanečnicím, že byly jít do takovéto velké akce. A také rodinám všech členek Kleopatra a Kleopatřiček za podporu a pochopení. Veliký dík patří rovněž souboru Slavonická tančírna. Dámy svým entuziasmem, díky kouzlu prvorepublikového období 30. let a svým vystoupením vhodně doplnily naše nadšení pro krásu orientálních tanců, hudby a kostýmů. Akce se vydařila. Kdo přišel, dobře se bavil, přítomní diváci si užívali a nešetřili potleskem, nadšením a chválou. Za to všem velice děkujeme!

• Jitka Keřková

Závěrečné rozloučení - soubor Kleopatra a Kleopatřičky a soubor Tančírna Slavonice

Voselno na moři

Voselno na moři 7.–14. 6. 2025, tak nazval naši dovolenou na moři kapitán Petr.

V posádce byli Anička a Míra Šimáškoví, Iveta a Láďa Kindelmannovi a Eva a Honza Manochovi. Po čtyřech měsících příprav jsme po 14hodinové cestě stáli v marině v Biogradu na Moru u naší 14,5 m dlouhé Bavarie. Čtyři kajuty, tři toalety, tři sprchy, dvě kormidlová kola, vybavená kuchyně, plynová trouba, teaková palu-

Dubí Otok, přístav Brbinj

Ostrov Žut - zátoka Bizikovica

ba, tmavomodrá bimini... Zkušenost s lodí a mořem měl jediný Míra, my ostatní jsme byli na moři poprvé.

Ráno jsme vypluli z obřího přístavu na širé moře. Náhle! Kapitán naplánoval trasu na sever. Po dvou dnech plavby nám plán zhatila hlášená bora, proto kapitán změnil směr zpět na jih. Vpluli jsme do Národního parku Telašnica. Pomalá plavba mezi ostrůvky, klidné moře a romantická noc v zátocě. Každý den koupání v tyrkysové vodě v zátokách. Viděli jsme překrásné ostrovy i malé ostrůvky, přímořské vesničky i městečka, předvedli se nám delfini, rybí farmy, velké přepravní lodě... Půl plavby jsme pluli na motor, půl jsme plachtili, obojí má své kouzlo. Několikrát jsme byli na pevnině na večeři nebo na pěším výletě.

V podpalubí – ano, přetekl nám záchod, Láďa totiž neotevřel na otevřeném moři kohout na výpusť. Někdo se myl i v moři, někdo se každý den sprchoval, krátce, protože vodou jsme museli šetřit.

Nalodění v přístavu Biograd na Moru - Marina Kornati

Jak jsme vařili? Skvěle, měli jsme rizoto, ptáčky, špagety carbonara, přírodní řízky, pekli jsme bochánek a koláče, Láďa vzal gril, takže jsme i grilovali.

Kdo si co užil nejvíce? Míra měl místo na přední při přistávání v přístavech a na bójích, Anička a Iveta se pořád koupaly a vařily nám kávu, Láďa měl stálé místo na palubě se sklenkou vína ve dne v noci, Honza mimo dlouhého sprchování tahal plachty a s Láďou vedli technické diskuze, Eva měla své místo na zádi lodě a moc si užila pozorování moře a břehů kolem a také ji baví vařit a starat se o posádku. Petr se skoro nepustil kormidla a občas nám pustil muziku. Všichni dohromady jsme si užili úplně všechno, byl to relax, spousta povídání a smíchu, někdy snídaně při východu slunce a 140 ujetých mil... Prý pojedeme zase. – emm –

Palouček z Voselna v roce 1956 v Ostravě

A jak to tenkrát bylo? O tom je příspěvek pamětníka pana Vladimíra Melichara.

Já jako nejstarší pamětník tvrdím, že pro děti, které se nemohly zúčastnit, to bylo velmi nešťastné a kruté. My nejstarší, narození v roce 1945, jsme odešli do Českých Budějovic do 6. třídy. Už nám začaly poslední prázdniny! Kluci z Voselna nejeli, že prý hrají fotbal.

Marie, jedna moc veliká Dvořáková z Borku, druhá zase malá, Dušáková z Voselna, tu rodiče nepustili. Helenu Neumannovou z Voselna a Marii z Borku nevzala Křížová proto, že jsou vysoké a vypadají jako mámy. Prý z estetických důvodů. Fakt je, že já nejstarší jsem jim dosahoval hlavou jen pod prsa. Proto Dvořáků také zakázali odjet mladšímu synovi Zdeňkovi, dobrému tanečníkovi.

Dalším důvodem byly peníze. Odbor kultury dal na autobus malou část a ostatní museli zaplatit rodiče. A tak se stalo, že z celého souboru (24 dětí) odjelo jen 14 dětí. Přesto jsme díky velkému strategovi a hudebníkovi p. Kašpárkovi dosáhli ve finále velkého úspěchu na Ostravském výstavišti.

Na podporu strojírenství a hornictví se každoročně konal strojírenský veletrh Ostrava pro socialistické státy, kde představovaly jednotlivé země své výrobky a stroje. Na výstavišti Černá louka se kona-

ly všechny velké kulturní akce v rámci strojírenského veletrhu. Byla to obrovská událost, celý týden tam byly velké návštěvy, všude hodně jídla, ovoce, ryby.

Do Ostravy se Palouček dostal jako vítěz Přeboru jihočeského kraje

se zúčastnil celostátního přeboru. Druhý den dopoledne měl Palouček soutěž a umístil se mezi postupujícími čtyřmi do odpoledního finále. V odpoledním finále se umístil na děleném 1. a 2. místě se souborem z Valašska.

Náš doprovod – učitelé V. Křížová, O. Kašpárek a rodiče V. Slámová a p. Linhartová – se o nás po celé tři dny obětavě a vzorně staraly.

Velkým štěstím pro nás bylo, že nám zůstala důležitá kostra souboru. Konferenciér Pavel Remiáš, zpěváci Vítězslav Krásal a Šimon Rudolf a výborné tanečnice Václava Slámová a Marie Kantorová.

• Vladimír Melichar

*Přejeme vám všem krásné Vánoce,
pevné zdraví, vždy jen radost
z vykonané práce a ať vás
humor ani v roce 2026
neopouští.*

Srdečně Vás zveme na ZIMNÍ SEZONU 2025.
Níže přidáváme termíny, ve kterých nás
budete moct navštívit, a to vždy v čase
16-20 hodin:

- PÁTEK 28.11.
- NEDĚLE 30.11. - ROZSVÍCENÍ STROMKU
- PÁTEK 5.12.
- PONDĚLÍ 8.12. - ZPÍVÁNÍ V KAPLI
- PÁTEK 12.12.
- PÁTEK 19.12.

Za zvuku koled se přijďte
s přáteli naladit na vánoční
atmosféru. K dostání vánoční
punč v dospělé i dětské
variantě, káva a čaj. Děti si
budou moct ugrilovat bonbóny
marshmallow.

Obecní úřad Úsilné **Úřední hodiny**

Pondělí a čtvrtek
9:00–12:00, 13:00–17:00

Obecní knihovna Úsilné **Výpůjční doba knihovny**

Pondělí 17:00–19:00

Prohlídka Eliášovy dědičné štolý

Štola je přístupná veřejnosti po předchozí
telefonické domluvě na číslech

+420 776 156 888

+420 723 247 012

+420 602 172 112

Hospůdka u Zdeničky

Otevřeno každý pátek od 17 h.